

се промѣнятъ на скъпоцѣнни, напр. калая и бакъра
могътъ се промѣни въ назва-та на земя-та, подъ вли-
яние-то на небесни-тѣ тѣла, въ злато и сребро. Чо-
вѣкъ, който чезне за богатство и който по свое-то
незнаение и най-малкото шарено камъче или парче
отъ нѣкой лѣскавъ металъ счита за драгоцѣнностъ,
лѣсно можалъ да се съблазни отъ това учение и да
му дойде на ума самъ да си направи върху туй о-
питъ. И така задатъка на тогози, който мисли да
спечели и да се обогати, състоялъ въ туй: да търси
и да издири онѣзи таинственни процеси, съ помощъ-
та на които природа-та отъ грубия и простия мате-
риалъ прави скъпоцѣнни метали, като: злато, среб-
ро и проч. Аравитени-тѣ най-много се отдавали на
такъизи издирвания и тѣхния неуморимъ трудъ не-
останалъ безъ добри сетнини за цѣло-то човѣчество.
Първо, тѣ мислили да намѣрятъ едно такъози веште-
ство, което като се съедини съ огъня да може да
прави отъ груби-тѣ и ништожни-тѣ тѣла скъпоцѣнъ
металъ. Това вештество тѣ наричали: *философски*
камък (= расковниче). *Второ*, като отдавали на зла-
то-то чудни и дивни свойства, алхимици-тѣ дошли
най-послѣ до тѣзи мисль: да промѣнятъ злато-то въ
нѣкаква-си особена течностъ, която ште бжде ка-
дърна да уварди за до-вѣка младостъ-та на хора-та.
Тая течностъ се думала: *животни еликсиръ*. Като се
захласнали за въображаемо-то безкрайно богатство
и безкраенъ животъ, алхимици-тѣ презъ течение-то
на нѣколко вѣкове сѣ непрестайно чукали, варили,
смѣсвали, калили, топили, сѣяли, цедили и отъ сѣка